

сега името на този любезенъ руски генералъ, който управляваше главната квартира на Негово Императорско Височество Великия Князь Николая. Не мога да си вспомня за онова врѣме, безъ да засвидѣтельствувамъ тукъ появянето на моята дълбока благодарностъ къмъ този милъ човѣкъ, който така радушно ме гощаваше съ чудесенъ *пастетъ* (*terrines de foie gras*) и ме поеше съ такъвъ чай, какъвто само руситѣ умѣятъ да приготвяватъ.

Не мога да си вспомня азъ за този периодъ отъ моя животъ, безъ да изкажа тукъ, до колко съмъ благодаренъ на всички онѣзи, всрѣдъ които азъ тогава самъ-самичекъ се намирахъ прѣзъ течението на много дни, за онази тѣхна любезностъ и тактъ, съ каквито тѣ се отнасяха къмъ менъ. Никога, нито веднажъ азъ не видѣхъ по лицата на тѣзи побѣдители нито неделикатностъ, нито оскърбително изражение, нито даже радостъ . . . , радостъ толкова много заслужена и толкова желана отъ менъ за себе си!

Тѣзи храбри хора — отъ страхъ да ме не наскърбятъ — скриваха радостъта си. Тѣ мълчишкомъ се наслаждаваха отъ пълниятъ си триумфъ, безъ да изказватъ това прѣдъ побѣденитѣ, храбростъта на които е била толкова велика!

Даже офицера, когото азъ срѣцнахъ по пжтя за Казанлъкъ и който носѣше извѣстието до Великия Князь за побѣдата при Станимака, и този офицеръ, макаръ че бѣше твърдѣ младъ, се държеше по отношение къмъ мене така скромно, че азъ не мога достатъчно да се нахваля отъ него! Щомъ като — съ доближаването си къмъ мене — видѣ, че азъ съмъ турски офицеръ, той взе такъвъ единъ спокоенъ видъ, до такава степенъ спокоенъ . . . че ми се видѣ за възможно да прочета въ неговото лице — съ неизказана радостъ —